

EESTI NSV RIIKLIK
AKADEEMILINE OOPERI- JA
BALLETITEATER
„ESTONIA“

«RAHUTU ÕNN»

(filmi «Jutustus Siberimaast» ainetel).

Stalini preemia laureaadid J. Miljutini operett 4 vaatuses proloogiga.
E. Pomeštšikovi, N. Rožkovi ja V. Tipoti libreto.

Lavastaja: PAUL MÄGI
Muusikajuht: VALLO JÄRVI
Peakoormeister: Stalini preemia laureaat, ENSV teenel. kunstnik TIJU TARGAMA
Tantsujuht: BORIS BLINOV
Repetiitor ja klaveri soolod: KAAREL SAARNIIT

Lavakujundus: ENSV teeneline kunstitegelane ALEKSANDER PEEK
Kostüümikujundus: LEIDA KLAUS
Dekoratsioonid maalinud: FRITS MATT
Parukad ja jumestus: VALDUR TOHERA

OSALISED:

Andrei Balašov, demobiliseeritud ohvitser	Stalini preemia laureaat, ENSV teen. kunstnik	Georg Ots
Nataša Malinina, lauljanna	Stalini preemia laureaat, ENSV teen. kunstnik	Meta Kodanipork Linda Sellistemägi
Vadim Sergejevitš Igonin, tema onu, Konservatooriumi professor		Hugo Malmsten
Julia Petrovna Bonnar, Konservatooriumi professor		Salme Peetson
Nazar Filippovitš, Konservatooriumi teener		Paul Mägi Endel Pärn
Boris Olenitš, pianist		Valter Luts Oskar Vihandi
Sergei Tomakurov, dirigent		Vello Viisimaa
Galaïda, laulja	Konservatooriumi abiturientid	Artur Linnamägi
Fatahhov, pianist		Heino Otto
Lagutin, viiuldaja		Feliks Juhandi
Tütarlaps		Astrid Kelder
Jakov Burmak, demobiliseeritud tankist, autojuht lennuväljal Siberis		Juhan Jürjo
Nastenka Gussenkova, demobiliseeritud roodu-sanitar, ettekandja Siberi teemajas		Eva Meil Sophie Sooäär
Kornei Nefjodovitš Zavarin, teemaja juhataja		Alfred Mering
Kapitolina Kondratjevna, teemaja perenaine		Mare Hellam Eva Meil
Njura, ettekandja Siberi teemajas		Milli Rebane
Senka, Burmaki abiline		Sulev Nõmmik Kalju Vaha
Vassili, vana puusepp		Theo Puks Ilmar Kuusemets

Konservatooriumi professorid, üliõpilased, teemaja külastajad.

Kadrillis ja vene tantsus kaastegevad:

Elke Joasoo, Astrid Kelder, Ida Kongas, Ekaterina Kuskova, Hilja Liiv, Margarita Monakova, Asta Olo, Elga Rips, Virve Viires, Anatoli Hanson, Hans Nieländer, Herman Palang, Aleksei Tšugai, Peeter Roos, Ilmar Silla, Johannes Viirg, Erich Ülevain.

«Kunst kuulub rahvale»
Lenin.

Aasta 1941. Pidulikult ja suurelt kõlavad avamängu esimesed akordid... Moskva Konservatoorium.

Siingi, nagu kõikjal üle maa, laiub suur ja võimas ülesehitustöö, mille aga äkki, võika dissonantsina katkestab ootamatult maale tungiv vaenlane. Algab suur Isamaasõda

Aasta 1945. Võiduaasta. Tuhanded ja tuhanded rindevõitlejate käed, mis seni olid hoidnud halastamatuid sõjarelvi, haaravad nüüd veelgi intensiivsemalt taas töö järele. Kuid mitte kõik. Paljud ohverdasid kodumaa eest oma elu, paljud oma töövoime

Andrei Balašov, demobiliseeritud ohvitser, on üks neist. Sõda rõõvis temalt, lootustandvalt pianistilt, võime mängida klaverit.

Täis kibedat meeleheidet, pettumust, läheb ta tagasi oma sünniradadele, põhjatuusse Siberi metsadesse. Ta loodab siin unustada jäädavalt oma kunsti. Kuid kas saab kunsti unustada siin? Ta ju kohtab ka siin elu! Kohtab neid, kellega ta koos sõdis Stalingradi kaevikus, püstitas võidulipu Berliini varemete kohal. Ja need inimesed aitavad tal uskuda oma võimetesse, aitavad tal taas saada muusikuks, kelle ülesandeks on pakkuda oma kunsti rahvale. Nii töötabki Andrei — päeval tehnikuna ehitustel, õhtul aga artistina väikesel Siberi teemaja kontsertpoodiumil, sisendades kõigile oma tulise laulu ja mänguga uut jõudu uute päevade uute ülesannete jaoks. Ja kui paari kuu möödudes Andrei juhuslikult kohtub siin Ameerikasse konkursile sõitvate endiste kaasülilõpilastega, muuhulgas ka oma endise rivaali, nüüdse tunnustatud pianisti Boris Olenitšiga, siis, nähes nende kaugeleulatuvaid kunstilisi saavutusi, ei kibestu ta enam. Vastupidi, Andrei veendub veelgi oma uue kunsti, uue tee õiges valikus. Kui Boris Olenitš, tõi küll, hea pianist, tugineb ainuüksi oma kuivale, hingetule tehnikale, vaimustub Lääne-Euroopa ja Ameerika kitsapiirilise virtuositeedist, formalismi kummardavate jüngerite austusavaldustest, eemaldudes kiiresti rahvast, hüljates kõik need ülesanded, suhted, mis peaksid teda kui nõukogude kunstnikku siduma oma rahvaga, kui Olenitšile jääb kunst ainult ta isiklikuks õnneks, siis vastupidi, — Andrei mõistab, et tema, kõikide isiklik õnn sõltub kogu rahva ja maa õnnest. Ja sellele alatasa kasvavale, arenevale võitlusele parema tuleviku, parema õnne eest, nõukogude inimesele omase — rahutu õnne eest pühendabki Andrei kogu oma loova töö — kunsti.

Kui kolme aasta möödudes kogunevad konservatooriumi taas kõik endised lõpetajad, siis ilmub siia ka Andrei tutvustama oma esimest teost — sümfoonilise poemi «Jutustus Siberimaast» partituuri.

Põline Siber, selle uhke ja võimas loodus, siberlaste töö sotsialismi ehitamisel, — see on Andrei Balašovi esimese teose põhimotiiviks. Ja Andrei võidab! Teda tunnustab Moskva, tunnustab kogu Nõukogude rahvas, kelle võitlusele ja tööle ta pühendaski oma loomingu, kelle heaks ta koos Natašaga jääb edasi töötama. Siberis, seal, kus Andrei alustas oma tööd, tahab ta seda ka jätkata. Lisandada veel palju, palju uusi lehekülgi töö poeemile, igavesti kestvale jutustusele Siberimaast.

Lavastaja.

Hind 50 kop.